

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **D. M.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, čj. OAM-153/ZA-ZA11-K12-2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 15. 6. 2021, domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně neodůvodněná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný v odůvodnění vyhodnotil Moldavskou republiku jako bezpečnou zemi původu a uvedl, že žalobce neunesl zvýšené břemeno důkazní a břemeno tvrzení ve vztahu k prokázání toho, že ve vztahu k jeho osobě země původu bezpečnou zemí není.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, zásadu non-refoulement zakotvenou v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženevské úmluvy) a čl. 3, čl. 7, čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte.
4. Žalobce předně namítl, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a rovněž nepřihlédl ke všemu, co během řízení vyšlo najevo a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Dále namítl porušení požadavku na individualizaci správního rozhodnutí. Uvedl, že hlavním důvodem pro podání jeho žádosti je strach z pronásledování ze strany bratrance bývalé snoubenky, který mu opakovaně vyhrožoval a dokonce jej fyzicky za pomoci dalších osob napadl s použitím nože, což zanechalo žalobci trvalé následky (jizvy na zádech, jizva na čele a vyražený zub). Bratranec bývalé snoubenky žalobce opakovaně napadá od doby, kdy zrušil plánovanou svatbu. Ač opakovaně vyhledal pomoc u policie (konkrétně na komisariátu policie ve městě Floresti), ta zůstala nečinná. Zřejmě z důvodu, že bratranec bývalé snoubenky pochází z bohaté rodiny. Až po těchto neúspěšných pokusech domoci se ochrany, opustil žalobce zemi původu. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by podáním žádosti o mezinárodní ochranu chtěl legalizovat svůj pobyt v ČR. Ve vztahu k argumentu o nepodání žádosti o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu na území ČR poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 9. 4. 2020, čj. 60 Az 62/2019-44, ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017-33.
5. Dále žalobce namítl zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť žalovaný neposoudil narození jeho syna na území České republiky za významnou skutečnost pro účely posouzení ve světle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 24. 7. 2013, čj. 6 Azs 15/2013-35, a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 Az 1/2016-75.
6. Napadené rozhodnutí se dle žalobce nezabývalo ani aktuální situací v jeho zemi původu ve vztahu ke korupci a nečinnosti policie, ani ve vztahu k zakořeněným moldavským tradicím, kde opuštění budoucí snoubenky uvalí na její rodinu hanbu vnímanou jako pošpinění všech blízkých příbuzných, jež je třeba pomstít i násilnou cestou. Nepřihlédl ani k dalším relevantním okolnostem případu, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu a ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.
7. Žalobce má za to, že pokud žalovaný nerozporoval, že žalobci bylo vyhrožováno a dokonce byl napaden s trvalými následky, indikuje to reálnost hrozby dalšího napadení ve smyslu § 12 a 14 zákona o azylu. Pokud žalovaný považoval jeho výpověď za rozpornou, měl s takovou skutečností pracovat a pochybnosti rozkrýt, avšak žalovaný neoznačil výpověď za nedůvěryhodnou, pouze ji bagatelizoval jako „snahu o legalizaci pobytu“. Žalovaný rovněž nehodnotil naplnění subjektivní stránky definice uprchlíka, konkrétně odůvodněného strachu z pronásledování v zemi původu a postupoval pouze tak, aby mohl použít ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.

8. V závěru žalobce akcentoval, že žalovaný zásadně zasáhl do jeho procesních práv, neboť nevzal v potaz subjektivní obavy žalobce a ani neposuzoval míru přiměřenosti dopadů použití § 16 zákona o azylu na jeho osobu. Napadené rozhodnutí tak vykazuje znaky svévole a nasvědčuje využití zmíněného institutu dle § 16 odst. 2 azylového zákona pro rychlé vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ustanovení § 16 odst. 2 předpokládá zamítnutí žádosti, pokud je zcela nedůvodná, ani toto ustanovení však nezabývá správní orgán povinností uložených mu zákonem o azylu a správním řádem. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí a písemnosti založené ve správním spise. Má zato, že zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečným způsobem odůvodněno. Žádosti žalobce se odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícím aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neunesl důkazní břemeno a netvrdil ani neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. Ve vztahu k obavě žalobce ze vzdáleného příbuzného bývalé snoubenky žalovaný upozornil, že ač se žalobce dle svého tvrzení obrátil na policii, vlast stejně opustil, protože se domníval, že mu policisté nepomohou, neboť onen příbuzný bývalé snoubenky je bohatý. Žalobce se mohl obrátit na nadřízený policejní orgán, což neučinil. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu pokouší legalizovat svůj další pobyt v České republice a odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004. V závěru žalovaný žalobci doporučil, aby řešil svou pobytovou otázku za využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 6. 3. 2021 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 17. 3. 2021 poskytl údaje k podané žádosti, v nichž uvedl národnost moldavskou, s místem narození a rovněž posledním místem bydliště ve vlasti v oblasti Floresti, vesnice Lunga. Uvedl, že vyznává pravoslavné náboženství a že není členem žádné politické strany ani není politicky aktivní, o politiku se nezajímá. Do České republiky přijel z pracovních důvodů autobusem z Balti dne 20. 7. 2019. Cestovní doklad ztratil v Praze před měsícem, což nenahlásil úřadům, neboť se bál vyhoštění z důvodu pobytu v ČR delší než povolenou dobu. S družkou ukrajinské národnosti čeká dítě. Žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, bez omezení. Jako důvod žádosti uvedl, že když zrušil svatbu se snoubenkou, která mu začala být nevěrná, začal mu vyhrožovat její vzdálený bratranec (právě propuštěný z vězení), který několikrát jej napadl, vytáhl na něj nůž a způsobil mu jizvy nad čelem a vyrazil zub. Žalobce opustil město a přesídlil do Kišiněva, ale i tam si jej našel

a opět jej napadl nožem, jizvy má na zádech. Stávalo se to opakovaně. Tento vzdálený bratranec snoubenky pochází z bohaté rodiny, žalobce se domnívá, že podplatil policii, neboť ač se na ní opakovaně obracel, nic se nestalo.

12. Pohovor byl se žalobcem proveden téhož dne. Při něm uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že se chce oženit se svou přítelkyní, s níž čeká dítě a přeje si pro všechny šťastný život. Nechce mít problémy se vzdáleným příbuzným bývalé přítelkyně, který mu vyhrožoval. To začalo v březnu 2019, kdy se po jeho návratu z Ruska dozvěděl o nevěře své tehdejší snoubenky, pročez zrušil plánovanou svatbu. Tento vzdálený bratranec snoubenky byl zrovna propuštěn z vězení a začal žalobce nutit ke svatbě. Žalobce se opakovaně obrátil na komisariát ve městě Floresti, ale nic se nedělo, pravděpodobně proto, že bratranec snoubenky pochází z bohaté rodiny. Na dotazy na policii ve své obci mu bylo vždy sděleno, že se jeho žádosti vyřizují, ale protože se stále nic nedělo, odjel do ČR. Stížnost na postup policie nepodal, musel by do Kišiněva, tak raději odjel do ČR. Ani zde si nestěžoval, neboť netušil, že by si v jiném státě stěžovat mohl.
13. Ve správním spise je dále založena informace: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: listopad 2020. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 19. 4. 2021. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, nechtěl uvést žádné další skutečnosti či nové informace, které měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pouze uvedl, že „pokud máte v Moldavsku peníze, tak si zajistíte ochranu a bezpečí, pokud je ale nemáte, tak se o vás nikdo nepostará a jste v nebezpečí“.
14. Žalovaný vydal dne 29. 4. 2021 rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany čj. OAM-153/ZA-ZA11-K12-2021, jímž žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
15. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, 5 čj. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 Afs 35/2012-42.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.

18. Z ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že *jako zjevně nedůvodná se zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
19. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
20. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
21. Ministerstvo vnitra vydalo na základě zákonného zmocnění v § 86 odst. 4 zákona o azylu vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, stanovilo seznam zemí, která Česká republika považuje za bezpečné země původu. S účinností od 23. 3. 2019 bylo na základě novelizace vyhláškou číslo 68/2019 Sb. zařazeno do § 2 bod 15. Moldavsko s výjimkou Podněstří. Ani Floresti či vesnice Lunga, coby místo narození a posledního pobytu žalobce v zemi původu, ani Kišiněv, v němž před opuštěním země původu žalobce rovněž pobýval, se v Podněstří nenachází, o čemž není mezi účastníky sporu.
22. Koncept bezpečné země původu je v našem právním řádu zakotven na základě směrnice č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“) a jeho účelem je zjednodušení a zrychlení řízení v případě žadatelů pocházejících právě ze země označené v souladu s pravidly stanovenými procedurální směrnicí za bezpečnou zemi původu. U takovýchto žadatelů se presumuje, že mezinárodní ochranu nepotřebují, neboť země jejich původu je pro ně bezpečná (nehrozí jim v ní pronásledování ani vážná újma, neboť se presumuje dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů) a jejich žádost je tedy nedůvodná. Jedná se ovšem o domněnku vyvratitelnou, proto každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Krajský soud tedy konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Žadatel v takovém případě musí nejen tvrdit, ale i prokázat, že právě jemu „hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v

podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu. (srov. rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 8. 10. 2020, čj. 10 Azs 232/2020-32, ze dne 23. 9. 2020, čj. 6 Azs 209/2020-29).

23. Soud se v přezkoumávané věci zejména zabýval posouzením důvodnosti námitky žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným, respektive nezohlednění faktické situace žalobce.
24. Žalovaný byl v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Moldavskou republiku lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně uvádí ve svém § 2 bodu 15., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků, vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Moldavské republiky jako země původu žalobce. I přesto je součástí správního spisu zprávu OAMP hodnotící bezpečnostní a politickou situaci v Moldavské republice. Z podkladů lze současně spolu s prováděcí vyhláškou ověřit, že Moldavskou republiku je možné považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, který za „bezpečnou zemi původu“ ani „bezpečnou třetí zemi“ považovat nelze.
25. V dané věci žalobce uváděl, že důvodem jeho žádosti je především strach z pronásledování jeho osoby ze strany bratrance jeho bývalé snoubenky, který jej již opakovaně napadl, způsobil mu trvalá poranění a vzhledem k tomu, že je z bohaté rodiny, žalobce předpokládá, že policie v zemi původu zůstala ve vztahu k výše popsaným incidentům a následným podáním žalobce nečinná.
26. Krajský soud zdůrazňuje, že obavy z výhrůžek ze strany soukromé osoby (zde ze strany bratrance bývalé snoubenky) mohou být obecně relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany, avšak pouze v případě, že by státní orgány v zemi původu namítané ohrožení „podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“ ve smyslu azylově relevantním, a tedy ani azylový důvod (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 7 Azs 43/2008 – 47, ze dne 26. 4. 2018, čj. 2 Azs 377/2017-45, ze dne 25. 7. 2013, čj. 5 Azs 11/2012-23). Možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany zároveň představuje jedno z kritérií pro posouzení státu jako bezpečné země původu.
27. Dle krajského soudu žalovaný dostatečně přesvědčivě odůvodnil, proč situace žalobce není způsobila vyvrátit domněnku Moldavské republiky coby bezpečné země původu (s výjimkou Podněstří, z níž žalobce nepochází). Sám žalobce sdělil, že se v květnu a červnu 2019 obrátil na komisariát ve městě Floresti z důvodů atak bratrance bývalé snoubenky, ale „když viděl, že se nic neděje, odjel do ČR“. Žalobce vypověděl, že mu bylo řečeno, že se jeho písemnými podáními („žádostmi“) „budou zabývat“. Na dotaz žalovaného, zda se obrátil na policii, proč nebyla jeho věc řešena, odpověděl, že se ve své obci obracel na oddělení policie a ptal se, jak je možné, že podal dvě žádosti, které jsou bez odpovědi. Bylo mu sděleno, že se jeho žádost vyřizuje, „ale nic se nezměnilo“. Na postup policie si nikde nestěžoval, protože by musel do Kišiněva a podat stížnost, což neudělal. Uvedl „prostě mi bylo řečeno, že se moje žádost vyřizuje a že mám čekat, a tak jsem odjel do

ČR“. Žalovaný správně dovodil, že žalobci odpovědné orgány jeho vlasti pomoc neodepřely a jeho oznámení přijaly k šetření, avšak žalobce ani nevyčkal na ukončení vyšetřování a vlast opustil (viz strana 5 napadeného rozhodnutí). Rovněž jako účelové se jeví tvrzení žalobce, že policisté mu nepomohli z důvodu bohatství bratrance snoubenky. S ohledem na žalobcův postup (nevyčkání vyřízení jeho podání, neurgování/nedostatečné urgování jejich vyřízení, nepodání stížnosti nadřízenému orgánu, či i k jinému orgánu, např. Veřejnému ochránci práv atd.), nelze považovat žalobcovy obavy z pronásledování za odůvodněné a způsobilé prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. A to tím spíše, když sám žalobce v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se před bratrancem své bývalé snoubenky na několik týdnů skryl právě v Kišiněvě (v pohovoru k žádosti uvedl, že v Kišiněvě byl v květnu 2019 dva až tři týdny u kamaráda). Stěží lze uvěřit tomu, že ač v Kišiněvě byl (aby se skryl před tvrzeným pronásledováním), přesto zde nepodal zmiňovanou stížnost na nečinnost policie při řešení jeho předchozích podání („žádostí“), příp. nepodal žádost novou. Naopak následný návrat žalobce do rodného města (tedy zpět do místa prvotních ataků ze strany bratrance snoubenky), nevyčkání na vyřízení podaných „žádostí“ na policii, absence jiných pokusů o hledání ochrany svých práv u státních orgánů či jiných organizací svědčí o tom, že žalobce rozhodně nevyhledal veškerou dostupnou možnost ochrany u odpovědných orgánů ve vlasti a nelze mít proto zato, že mu pomoc byla odepřena.

28. Dlužno dodat, že žalobce nepředložil na podporu svých tvrzení ani žádné doklady (lékařské zprávy o napadení, trvalých následcích, policejní zprávy o podáních atp.). Krajský soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení ani břemeno důkazní, jímž by prokázal, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení, a čímž by zpochybnil, že ve vztahu k jeho osobě nelze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobcovým námitkám v tomto směru (vytýkající správnímu orgánu nikoliv řádné zjištění skutkového stavu, nedostatečně individualizované rozhodnutí, nezohlednění aktuální situace v zemi původu co do korupce, nečinnosti policie a zakořeněných tradic) tedy nelze přisvědčit.
29. Pokud žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil narození jeho syna na území České republiky jako skutečnost významnou ve světle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, čímž zasáhl do jeho práva na soukromý a rodinný život, krajský soud konstatuje, že žalovaný takovou skutečnost zohlednit ani nemohl, neboť žalobce narození syna netvrdil (ani nedoložil). Ve správním řízení zmínil pouze informaci o těhotné přítelkyni. Je to však právě žalobce, na němž leží břemeno tvrzení co do azylově relevantních důvodů.
30. Krajský soud k zohlednění práva na rodinný a soukromý život doplňuje, že mezinárodní závazky (zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 14/2010-96, či ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs

5/2009-65). O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 3 Azs 256/2014-27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, čj. 2 Azs 138/2016-30). V případě žalobce však o takto vypjatou životní situaci nejde, nic v tomto směru ani netvrdil. Nejsou tedy u něj dány žádné výjimečné okolnosti, které by opodstatňovaly udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu. Žalobce má faktickou i právní možnost realizovat svůj rodinný život také např. v Moldavsku. Rozhodně se nejedná o případ, kdy by již pouhé jeho vycestování z území České republiky v důsledku neudělení mezinárodní ochrany představovalo zjevně nepřiměřený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Zamýšlí-li žalobce realizovat svůj život společně se svou družkou (a právě narozeným dítětem) na území České republiky, je na něm, jaké příslušné nástroje k tomu využije, např. které nabízí zákon o pobytu cizinců.

31. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobcovu žádost nelze podrobit meritornímu přezkumu a proč byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalovanému lze rovněž přisvědčit, že správně vyhodnotil, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení a důkazní, neuvedl natolik ucelená, přesvědčivá a relevantní fakta, aby z nich bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování či vážné újmy v zemi původu (srovnej k Moldavské republice též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, čj. 6 Azs 67/2020-27). Shora popsany azylový příběh neprokazuje, že by v případě žalobce nebylo možné považovat Moldavskou republiku za bezpečnou zemi původu.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. dubna 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně